

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 409)

Jan (1) / 2024

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்4
3. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....5
4. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....15

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 229)

114. அபக்தாநாம் ச யே ந ஏவ ப்ரதேயா: க்ரூர கர்மணாம்
நாஸ்திகாநாம் அஸாதாநாம் தூர்தாநாம் வஞ்சாஜுஷாம்

பொருள் – க்ரூரமான கர்மம் கொண்டவர்கள், நாஸ்திகர்கள், ஸாதுக்கள் அல்லாதவர்கள், மற்றவர்களைத் தூஷிப்பவர்கள், வஞ்சகர்கள் ஆகிய பலரும் பக்தர்கள் அல்லாதவர்களே ஆவர். அவர்களுக்கு இதுவரை கூறியதை உபதேசம் செய்தல் கூடாது).

115. பக்தாநாம் ஆஸ்திகாநாம் ச ச்ரத்தா ஸம்யஸேவிநாம்
மதீய க்ரம ஸக்தாநாம் ஸம்ஸ்க்ருதாநாம் விசேஷத:

116. தத்த்வத: ச உபஸந்நாநாம் த்ருட ச்ரத்தா அவலம்பிநாம்
வைஷ்ணவாநாம் இதம் வாச்யம் அவாச்யம் இதரேஷு

பொருள் – பக்தர்களாக உள்ளவர்கள், ஆஸ்திகர்களாகவும், வேதங்களை ச்ரத்தையுடன் கைக்கொள்பவர்களாகவும், வணங்கியவர்களாகவும் உள்ளனர். அவர்களுக்கு என் மீதான பக்தியானது நிரந்தரமாக உள்ளது. அவர்கள் எப்போதும் என்னை சரியான முறையில் ஆராதிக்கும் விசேஷங்களை அறிந்தபடி உள்ளனர். சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட விதங்களில் எனது திருவடிகளை அணுகிறார்கள். உறுதியும் ச்ரத்தையும் சேர்ந்துள்ள அவர்கள், வைஷ்ணவர்கள் என்று கூறப்படுகிறார்கள். மற்றவர்கள் அவ்விதம் கூறப்படுவதில்லை.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 95)

125. ஸ்தவிர நிகமஸ்தோமஸ்தோயம் யதீச்வர பாரதீம்

குமதி பணிதி சேஷாபக்ஷீபா: சக்ஷுபந்து பஜந்து வா
ரஸபரிமளச்லாகாகோஷ ஸ்புடத்புடமேதநம்
லவண வணிஜ: கர்ப்பூரார்கே கிமத்யபிமந்வதே

பொருள் – வேதங்களில் சந்தேகத்திற்கு இடம் அளிக்கும்விதமாக உள்ள அனைத்து பகுதிகளையும் தெளிவாக்குகின்ற யதிராஜருடைய க்ரந்தங்களை, தாழ்ந்த அறிவு கொண்டவர்களால் படைக்கப்பட்ட க்ரந்தங்களால் மதி மயங்கியவர்கள், ஒப்புக் கொள்ளட்டும் அல்லது ஏற்காமல் போகட்டும். கர்ப்பூரத்தின் விலையை ஒலிக்கும் ஓசையானது ஒரு நாட்டைப் பிளக்கும்படி (அதாவது நாட்டில் உள்ளவர்களுடைய காதுகளைப் பிளக்கும்படி) உள்ளபோது, உப்புக்கட்டியை விற்பவர்கள், அந்த உப்புக்கட்டியே சிறந்ததாகக் கொண்டாடுவார்களா?

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 374)

5-5-9 முன் நின்றாயென்று தோழிமார்களும் அன்னையரும் முனிதிர்
மன்னு மாடத் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின்
சென்னி நீள் முடி ஆதியாய உலப்பிலணி கலத்தன்
கன்னல் பாலமுதாகி வந்து என்னெஞ்சம் கழியானே

பொருள் - “சூரியனால் கூட பார்க்காதபடி வளர்ந்த நீ, மனிதர்கள் காணும்படியாக நின்றாய்” என்று என்னுடைய துக்கத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளும்படியாக உள்ள தோழிகளும், எனக்கு நன்மையை விரும்பும் தாய்மார்களும் என்னை வெறுத்தபடி உள்ளீர்கள். நிலையான மாடங்கள் நிறைந்த திருக்குறுங்குடியில் உள்ள நம்பியை, எனது பெண்மைத் தன்மையைப் பாதுகாக்காமல் வெளியில் புறப்பட்ட நான் கண்ட பின்னர், மிகவும் உயர்ந்த திருமேனியின் உறுப்பான தலையில், “அனைத்திற்கு தலைவன்” என்று உணர்த்தும்படியாக, கரீடம் முதலான எண்ணற்ற ஆபரணங்களை அணிந்துள்ள அவன், கன்னலும் பாலும் அமிர்தமும் போன்று எல்லையற்ற இனிமையானவனாக வந்து, எனது நெஞ்சத்தில் புகுந்து, அகலாமல் உள்ளான்.

அவதாரிகை - நம்பி, போக்யதைகளெல்லாவற்றோடுங் கூட என் நெஞ்சிலே புகுந்து விடுகிறிலென்கிறாள்.

விளக்கம் – “நம்பியானவன் தனது இனிமைகள் அனைத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டு, எனது நெஞ்சத்தில் புகுந்து, விடாமல் நிற்கிறான்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (முன்னின்றாயென்று) தோழிமார் முன்புங்கூட நின்றறியாள் போலேகாணும் இவள்தான். “யாநஸக்யாபுரா த்ரஷ்டும் பூதராகாசகைரி” என்னும்படி யிருக்குமவளிறே இவள்தான். இவள் துணிவைக் கண்டவாரே, உகப்பாரோடு, பொடிவாரோடு வாசியறப் பொடியத் தொடங்கிற்று. (மன்னுமாடம்) “வாஸுதேவ க்ருஹம் த்வேகம் நப்லாவயதி ஸாகர:” என்கிறபடியே, ப்ரளயாதிகளிலுங்கூட அழியாதென் றிருக்கிறார்.

விளக்கம் – (முன் நின்றாய் என்று) - தோழிகள் முன்பாகக் கூட இவள் நின்றதில்லை; இதற்கு ப்ரமாணம் அயோத்யாகாண்டம் (33-8) – யாநஸக்யாபுரா த்ரஷ்டும் பூதை: ஆகாசகை: அபி - எந்தச் சீதையானவள் முன்பு ஆகாயத்தில் உள்ள பூதங்களாலும் காண இயலாதபடி இருந்தாளோ - என்பதாகும். இவளுடைய இந்தத் துணிவைக் கண்டவுடன், இவள் காதல் வசப்பட்டதை அறிந்து உகக்கும் தோழிமார்கள் மற்றும் இவளைக் கடிந்து கொள்ளும் தாய்மார்கள் என்றுள்ள அனைவரும், வேறுபாடு இன்றி இவளைக் கடிந்து உரைக்கத் தொடங்கினர். (மன்னு மாடம்) – ஸ்ரீவிபு. (5-38-9) - வாஸுதேவ க்ருஹம் த்வேகம் நப்லாவயதி ஸாகர: - க்ருஷ்ணனுடைய மாளிகையை மட்டும் ஸமுத்ரம் அழிக்கவில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, ப்ரளயகாலத்தில் கூட அழியாதபடி திருக்குறுங்குடியில் உள்ள மாளிகைகள் இருக்கின்றன என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நான் கண்ட பின்) பிற்காலியாதபடியான நான். லஜ்ஜை குடி போன நான். (சென்னி இத்யாதி) தலையான முடி தொடக்கமான முடிவில்லாத ஆபரணங்களையுடையவன். சென்னியிலுண்டான ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகந் தொடக்கமான எண்ணிறந்த திவ்யாபரணங்களையுடையவன். (அணிகலன்) சேர்த்தியிருக்கிறபடி; (கன்னல் பாலமுதாகி) ஸர்வரஸத்துக்கும் உபலக்ஷணம். (வந்து இத்யாதி) வந்து என் நெஞ்சினின்றும் போகிறிலன். முன்னே நிறுத்தினவனைப் பொடியமாட்டார்கள்; “பெற்றோம், பிழைத்தோம்” என்று, “முன்னின்றாய்” என்று என்னைப் பொடியுமித்தனை காணும் இவர்கள்வல்லது. எனக்கு மறக்கை தேட்டம், முடியாமையிருக்கிறேனத்தனை.

விளக்கம் - (நான் கண்ட பின்) - மீண்டும் திரும்ப இயலாதபடி உள்ள நான். வெட்கம் நீங்கப் பெற்ற நான். (சென்னி இத்யாதி) - முதன்மையான திருமுடி தொடக்கமாக, எண்ணற்ற ஆபரணங்களை அணிந்தவன். அல்லது, தலையில் உள்ளதான, ஆதிராஜ்யத்தை மறைமுகமாக உணர்த்துகின்ற திருமுடி தொடக்கமாக எண்ணற்ற ஆபரணங்களை அணிந்தவன். (அணிகலன்) - ஆபரணங்களுடைய சேர்த்தி உள்ளது. (கன்னல் பால் அமுது ஆகி) - இது அனைத்துவிதமான சுவைகளுக்கும் உதாரணமாகவும் அடையாளமாகவும் கூறப்பட்டது. (வந்து இத்யாதி) - வந்து, எனது நெஞ்சத்தை விட்டு அகல்வதில்லை. தான் வந்து எனது நெஞ்சத்திற்குள் புகுந்து, இவ்விதம் பழி ஏற்கும்படியாக என்னை இவர்கள் முன்பு நிறுத்தியவனை, இவர்கள் கடிந்து கூற மாட்டார்கள்; ஆனால், “பெற்றோம், பிழைத்தோம் என்பதாக உள்ள நீ இன்று இவன் முன்பாக நின்றாய்”, என்று என்னைக் கடிந்து உரைக்கிறார்கள். எனக்கு மறத்தல் என்பது அரிதானது; ஆகவே காணக்கிடைக்காமல், பொறுத்தபடி உள்ளேன்.

5-5-10 கழிய மிக்கதோர் காதலளிவள் என்று அன்னை காணகொடாள்

வழுவில் கீர்த்தித் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின்
குழுமித் தேவர் குழாங்கள் கை தொழச் சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே
எழுவதோருரு என்னஞ்சுள்ளெழும் ஆர்க்கும் அறிவரிதே

பொருள் - “இவள் அதிகமான காதல் கொண்டவள் ஆனாள்” என்று தாயானவள் நம்பியைக் காண்பதற்கு விட மறுக்கிறாள். தனது அடியார்களைத் தனக்கு மட்டுமே வசப்படும்படியாக செய்கின்றவனும், தோஷம் அற்ற கீர்த்தி பொருந்திய திருக்குறுங்குடி நம்பியும் ஆகிய அவனைக் காணவேண்டும் என்ற வேகம் கொண்ட நான், அவனைக் கண்ட பின்னர், நித்யஸூரிகள் அனைவரும் ஒன்றாகத் திரண்டு, கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்ற அஞ்சலி செய்து அனுபவிக்கும்படியாக, தேஜஸ்ஸின் நடுவில் தோன்றுகின்ற, “இதனைப் போன்று வேறு ஒன்று இல்லை” என்று கூறும்படியாக உள்ள திருமேனியானது, அதனைப் போன்றே எனது நெஞ்சத்திற்குள்ளும் தோன்றுகிறது. எத்தனை அறிவுள்ளவராக இருந்தாலும், இதனை அறிதல் என்பது அரிதாகும்.

அவதாரிகை - நம்பியுடைய திருமேனி என் நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்கிறபடி ஒருவர்க்கும் கோசரமன்றென்கிறாள்.

விளக்கம் - “நம்பியுடைய திருமேனியானது, எனது நெஞ்சத்தில் ப்ரகாசிக்கும் விதத்தை யாராலும் அறிய இயலாது”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கழியமிக்கதோர் காதலளிவள்) இதர விஸஜாதீயமான காதல்; அன்றிக்கே, நாள் கழியக்கழியப் பெருகி வருகிற காதலென்னுதல்; “சோகச்ச கில காலேந கச்சதா ஹி அபகச்சதி | மமசாபச்யத: காந்தாமஹந்யஹநி வர்த்ததே” நாட்டார் அபிமத விஷயத்தைப் பிரிந்த நாள் ஒருபடியாய், பின்பொருபடியாய், பின்னைத் தானே மறந்து போகாநிற்பர்கள்; எனக்கு அங்ஙனன்றிக்கே, நாள் செல்லச்செல்ல சோகம் பெருகி வாராநின்றது.

விளக்கம் - (கழியமிக்கதோர் காதலள் இவள்) - இந்த லோகத்தில் உள்ளவர்களுக்குப் புலப்படாத, வேறுபட்ட காதல். அல்லது நாள் செல்லச்செல்ல, அதிகரித்தபடி உள்ள காதல்; இதற்கு ப்ரமாணம் யுத்தகாண்டம் (5-4) - சோகச்சகில காலேந கச்சதாஹ்யபகச்சதி - மம ச அபச்யத: காந்தாம் அஹநி அஹநி வர்த்ததே - நாள்கள் செல்லச்செல்ல ஒரு சிலர் சோகத்தை மறப்பார்கள்; எனக்கு அப்படி அல்ல; காதலியைப் பிரிந்ததால், நாள்கள் செல்லச்செல்ல சோகம் அதிகமாகிறது - என்பது காண்க. அதாவது உலகில் உள்ளவர்கள், தங்களுக்கு விருப்பமான விஷயத்தைப் பிரிய நேர்ந்தால், ஒவ்வொரு நாளும் செல்லச்செல்ல, படிப்படியாக அதனை தானே மறப்பர்; எனக்கு அது போன்று அல்லாமல், நாள்கள் செல்லச்செல்ல சோகம் அதிகரித்தபடி உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (அன்னை காண கொடாள்) “இவளொரு விஷயத்திலே காதல் பண்ணக் கண்டேனாகவல்லேனே” என்றிருக்குமவளும் காணவேண்டுகிறிலள். ஆனால் இப்போது இங்ஙன் படுகிறதென்? என்னில், தார்மிலோபம் வரும்படி ப்ரவணையாகவொட்டாளே, “ஆச்ரயமுண்டாய் மேல் நடக்கவேணும்” என்றிருக்குமே. காண்கையாகிறது அநுஸந்திக்கை. “நெஞ்சென்னுமுட்கண்” என்னக்கடவதிறே. நெஞ்சையுங்கூட வாய் கட்டாநின்றாள்.

விளக்கம் - (அன்னை காண கொடாள்) - “இவள் இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த ஒரு விஷயத்தைக் காதல் செய்யும்படியாக இருப்பதை, நான் காணும்படியாக உள்ளதற்கு வல்லவளாக இருக்கிறேனே” என்று முன்பு கொண்டாடியபடி இருந்த தாயானவள், இப்போது இவள் அந்த விஷயத்தைக் காண்பதற்குக் கூட விடுவதில்லை. ஆனால், காதல் இவ்விதம் அதிகரிக்கும்போது, தாய் இவ்விதம் செய்வது ஏன்? காரணம், “இது போன்று அவளைத் தவிக்கச் செய்தான்” என்ற நிலை ஏற்படும்போது, “அவன் சுயநலமாக உள்ளான்” என்னும் அவப்பெயர் அவனுக்கு ஏற்படும்; ஆகவே அதிகமாக ஈடுபாடு கொள்வதற்கு அனுமதிக்கவில்லை. இவளுக்குச் சரீரம் உள்ளதால், இனி வரும் நாள்களில் இவள் உயிருடன் இருக்கவேண்டும் என்பதால் தாயாரானவள் இவ்விதம் செய்கிறாள். இங்கு, “காணுதல்” என்பது, “நினைத்தல்” என்ற பொருளில் உள்ளது; அதாவது நினைக்கவும் கூட விடுவதில்லை. பெரியதிருவந்தாதி (28) - நெஞ்சு என்னும் உட்கண் - என்பது காண்க. இவளுடைய உள்ளத்தையும் கூட அடக்கினாள்.

வ்யாக்யானம் - (வழுவில் இத்யாதி) குறைவற்ற கீர்த்தியையுடைய. (நான்) அக்கீர்த்திக்குப் பிரித்து ஸ்திதியில்லாதாப்போலே, அவனையொழியத் தனித்து ஸ்திதியில்லாத நான். (கண்டபின்) இவர்க்கு இப்போது காட்சியாவதுதான் ஏதென்னில், அடியில் “பொய்நின்ற ஞானந்” தொடங்கி, “முனியே நான்முக”னளவும் செல்ல ஏகவாக்யமிறே, நடுவுள்ளவை அநுபவ ப்ரகாரங்களால் பிறக்கிற விசேஷங்களிறே. (குழுமி இத்யாதி) நித்யஸூரிகளுடைய திரளானவை, கிண்ணகத்தில் இழிவாரைப் போலே கைகோத்துக் கொண்டு இழியும்படி. (சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருரு) “தேஜஸாம்ராசிமூர்ஜிதம்” தேஜஸ்ஸின் நடுவே உந்நேயமாயாயிற்று வடிவிருப்பது.

விளக்கம் - (வழுவில் இத்யாதி) - குறைவற்ற கீர்த்தியை உடைய. (நான்) - அந்தக் கீர்த்திக்கு, நம்பியை விட்டுப் பிரிந்தால் இருப்பு என்பது இல்லை; அதே போன்று நம்பியைப் பிரிந்தால் இருப்பு என்பது இல்லாதபடி உள்ள நான். (கண்ட பின்) - இவர்க்கு இப்போது காட்சி என்பது என்ன? திருவிருத்தம் (1) - பொய் நின்ற ஞானமும் - என்பது தொடக்கமாக, திருவாய்மொழி (10-10-1) - முனியே நான்முகனே - என்பது முடிய உள்ள அனைத்தும், மனதில் அநுபவமாக உள்ள

ஒரே வாக்கியம் அல்லவோ? நடுவில் உள்ள அனைத்து வாக்கியங்களும், பலவிதமான அனுபவங்கள் மூலம் வெளிப்படுகின்ற சிறப்பான நிலைகளே ஆகும் அல்லவோ? (குழுமி இத்யாதி) - நித்யஸூரிகளுடைய கூட்டம் அனைத்தும், வெள்ளத்தில் இறங்குபவர்கள் ஒருவர் கையை ஒருவர் பிடித்தபடி இறங்குவது போன்று, இங்கு கைகளைக் கோர்த்தபடி நிற்கிறார்கள். (சோதி வெள்ளத்தின் உள்ளே எழுவதோருரு) - ஸ்ரீவிபு. (1-09-67) - தேஜஸாம்ராசிமூர்ஜிதம் - ஒளிகளையுடைய கூட்டம் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஒளியின் நடுவில் யுகம் செய்யப்படும்படியாக ஒரு வடிவம் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (என்னெஞ்சுள்ளெழும்) நித்யஸூரிகள் நடுவே தோன்றுமாபோலே என் நெஞ்சுக்குள்ளே ப்ரகாசியாநின்றது. “அது நாங்கள் காண்கிறிலோமீ!” என்ன; (ஆர்க்குமறிவரிதே) ஸ்வயத்நத்தால் காண்பார்க்கும் அறியவொண்ணாது, த்வரையில்லாதார்க்கும் அறியவொண்ணாது. எனக்கு மறக்கவொண்ணாதாப் போலே யாயிற்று ஸ்வயத்நத்தால் அறிவார்க்கும் அறியவொண்ணாதிருக்கிறபடியும்.

விளக்கம் - (என் நெஞ்சுள் எழும்) - நித்யஸூரிகளுடைய நடுவில் தோன்றுவது போன்று, அந்த வடிவமனது, எனது நெஞ்சத்திற்குள் ப்ரகாசித்தபடி உள்ளது. இதனைக் கேட்ட தாய்மார்களும் தோழிமார்களும், “அந்த வடிவத்தை எங்களால் காண இயலவில்லையே” என்றனர்; இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (ஆர்க்கும் அறிவரிதே) - தங்களுடைய முயற்சியால் காண முயல்பவர்களுக்குக் காண இயலாதபடியும், காணவேண்டும் என்ற வேகம் இல்லாதவர்களுக்கும் காண இயலாதபடியும் உள்ளது. எனக்கு மறக்க இயலாதபடி உள்ளது போன்று மற்றவர்களால் அறிய இயலாதபடி உள்ளது.

5-5-11 அறிவரிய பிராணை ஆழியங்கையனையே அலற்றி

நறிய நன்மலர் நாடி நன்குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன
குறிகொள் ஆயிரத்துள் இவை பத்தும் திருக்குறுங்குடியதன்மேல்
அறியக் கற்று வல்லார் வைட்டணவர் ஆழ்கடல் ஞாலத்துள்ளே

பொருள் - தங்களுடைய சொந்த முயற்சியால் அறியலாம் என்று எண்ணுபவர்களுக்கு, அவ்விதம் அறிய இயலாதபடியான ஸ்வாமியாக, அதனை உணர்த்தும்விதமாகத் திருக்கரத்தில் சக்கரத்தைக் கொண்டவனை, அவன் மீது கொண்ட ப்ரேமையானது வெளிப்படும்படியாக, பரிமளத்தைக் கொண்டதும் போற்றத்தக்கதுமான மலர்கள் போன்றுள்ள சொற்களை ஆராய்ந்து, சிறந்ததான திருக்குருங்குடியின் எஜமானராக உள்ள நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்களில், ஆயுதங்கள் அவயவங்கள் ஆபரணங்கள் ஆகிய ரூப அடையாளங்களைக் கொண்டதாக, திருக்குறுங்குடி மீது உள்ள இந்தப் பத்து பாசுரங்களையும், ஞானம் ஏற்படும்படியாக நன்கு கற்கவல்லவர்கள், ஆழ்ந்த ஸமுத்திரங்களால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூமிக்குள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாக வாழ்வார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்தே வைஷ்ணவர்களென்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, “இந்தத் திருவாய்மொழியை நன்கு கற்கவல்லர்கள், ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோதே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆகிறார்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அறிவரிய பிராணை) நாம் பெறுதல் இழத்தல் செய்கிறோம், ஸ்வயத்த ஸாத்யமன்றிக்கே யொழியப் பெற்றோமே முன்னம். வஸ்துதான் உண்டானால் நினைத்தபோது பெற்று அநுபவிக்கலாமிறே. இவர்கள் பின்னை ஸ்வயத்தந்தாலே அறியுமவர்களோ? என்னில்; ஆகவேனுமிறே, “மீளலாம்” என்றிருந்தபோதே, “தந்தாமாலே அறியவுமாம்” என்றிருந்தார்களாமிறே.

விளக்கம் - (அறிவரிய பிராணை) - நாம் அவனைப் பொறுவதையும் இழப்பதையும் செய்கிறோம்; நம்முடைய முயற்சியால் பெற இயலாமல், அந்த முயற்சிகளைக் கைவிட்ட பின்னர், முன்பு பெற்றோம். அவரவர்களுடைய முயற்சியால் அடையப்படாமல் உள்ள வஸ்துவிற்கு, அவ்விதம் தான் உள்ளதால் என்ன லாபம் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஒரு வஸ்து உண்டானால், நினைத்தபோது அதனைப் பெற்று அநுபவிக்கலாம் அல்லவோ? இங்கு கூறப்பட்ட தாய்மார்களைப் போன்றுள்ளவர்கள், அவனைத் தங்கள் முயற்சியால்

அறியவல்லவர்கள் அல்லவோ என்று கேட்கலாம்; இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அப்படிப்பட்டவர்களே ஆகிறார்கள்; இவளை மீட்கலாம் என்று எண்ணியபோதே, தங்களால் தாங்களாகவே அறியலாம் என்று இருந்தார்கள் என்று கருத்து அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (ஆழியங்கையனையே யலற்றி) “சங்கினோடும் நேமியோடும்” என்று தொடங்கினபடியே தலைக்கட்டுகிறார். அவனைக் கைவிடாமல் அநுபவிக்கவல்லார் இவரைப் போலில்லை. கையுந் திருவாழியுமான அழகை அல்லாத அழகுகளோடே சேர்த்து அநுபவித்தவித்தனை இதுக்கு முன்பெல்லாம்; கையுந் திருவாழியுமான அழகையாயிற்று உருவச் சொல்லிக் கூப்பிட்டது இதில்.

விளக்கம் - (ஆழி அம் கையனையே அலற்றி) - திருவாய்மொழி (5-5-1) சங்கினோடும் நேமியோடும் - என்று எவ்விதம் தொடங்கினாரோ அதனைப் போன்றே நிறைவு செய்கிறார். அவனைப் பிரியாமல் எப்போதும் அநுபவிக்கவல்லவர்கள், இவரைப் போன்று இல்லை. ஆனால், சக்கரத்தாழ்வானை மட்டுமே கூறுவதால், மற்ற ஆயுதங்களும் ஆபரணங்களும் சேர்ந்துள்ள சேர்த்தி அழகானது இந்தத் திருவாய்மொழியில் அநுபவிக்கப்படவில்லையா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இந்தத் திருவாய்மொழிக்கு முன்புள்ள பாசுரங்களில், அவன் “திருக்கரமும் திருவாழியும்” என்பதாக உள்ள அழகை, இவ்விதம் அல்லாத மற்ற அழகுகளுடன் சேர்த்து அநுபவித்தார்; ஆனால், கையும் திருவாழியுமாக உள்ள அழகை மட்டுமே உறுதிபட உரைத்து அழைத்தது இந்தத் திருவாய்மொழியில் மட்டுமே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (நறிய நன்மலர் நாடி) பரிமளத்தை உடைத்தாய் நன்றாயிருக்கிற புஷ்பங்களானவற்றைத் தேடிக்கொண்டு. “அடி சூட்டலாகுமந்தாமம்” என்னக் கடவதிறே. (நன் குருகூர்ச் சடகோபன்) இக்காதலுண்டாகைக்கடி அவ்வூரில் பிறப்பாயிற்று. (குறி கொள் இத்யாதி) ஆயிரத்திலும் வைத்துக் கொண்டு, நம்பியுடைய வழகை மெய்க்காட்டுக் கொண்ட இப்பத்தும் திருக்குறுங்குடி விஷயம். திவ்யாயுதங்களும் திவ்யாபரணங்களும் சேர்ந்த சேர்த்தியாலுண்டான நம்பியுடையவழகைத் திரளச் சொன்ன பத்தும். இத்தை (அறியக் கற்று வல்லார்) கற்றறிய வல்லார். அறிந்து கற்கையாவது, “ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே நித்யஸூரிகள்

நடுவேயிருக்கிற இருப்பிலுங்காட்டில், திருக்குறுங்குடியில் நிற்கிற நிலையிலே குணாதிக்யமுள்ளது” என்னுமிடத்தையறிந்து அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். வஸ்துவுக்கு குணத்தாலேயிறே உத்கர்ஷம்; அந்த குணாதிக்யமெங்கேயுண்டு, அங்கேயிறே ஏற்றம். (ஆழ்கடல் ஞாலத்துள்ளே வைட்டணவர்) மரு பூமியான ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கச் செய்தே, நித்யஸூரிகளோடொக்கச் சொல்லலாம்படியாவர்கள் உகந்தருளின நிலங்களில் வாசியறியுமவர்கள்.

விளக்கம் - (நறிய நன்மலர் நாடி) - பரிமளத்தைக் கொண்டதான நன்றாக உள்ள மலர்களைத் தேடியபடி; அதாவது மலர்கள் போன்று, பரிமளம் கொண்ட சொற்களைத் தேடி. ஆனால் பாட்டுக்கள் மாலையாக இருக்குமோ என்றால், திருவாய்மொழி (2-4-11) - அடி சூட்டலாகுமந்தாமம் - என்று கூறப்பட்டது அல்லவோ? (நன் குருகூர்ச் சடகோபன்) - இவருக்கு ஸர்வேச்வரன் மீது இந்த அளவு காதல் ஏற்பட்டதற்குக் காரணம், இவர் ஆழ்வார்திருநகரியில் அவதரித்ததால் ஆகும். (குறிகொள் இத்யாதி) - ஆயிரம் பாசுரங்களில், நம்பியின் வடிவழகை விரிவாக அருளிச்செய்த இந்தப் பத்தும், திருக்குறுங்குடி விஷயமாக உள்ளது. “குறி” என்பது ஆயுதம் மற்றும் ஆபரணங்களால் அடையாளம் காண்பிக்கப்பட்ட திருமேனி ரூபம்; அவற்றின் சேர்த்தியால் வந்த அழகைக் கூறிய இந்தப் பத்துப் பாசுரங்கள் என்பதை அடுத்து கூறுகிறார். திவ்யமாக உள்ள ஆயுதங்கள் மற்றும் திவ்யமாக உள்ள ஆபரணங்கள் ஆகியவை சேர்ந்த சேர்த்தியால் ஏற்பட்ட நம்பியின் வடிவழகை ஒரு தொகுப்பாக உரைத்த பத்துப் பாசுரங்களும். இதனை, (அறியக் கற்று வல்லார்) - நன்கு கற்று அறிய வல்லவர்கள். அறிந்து கற்பது என்றால் என்ன? “ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நித்யஸூரிகளின் நடுவில் உள்ள இருப்பைக் காட்டிலும், திருக்குறுங்குடி திவ்யதேசத்தில் நிற்கிற நிலையில் குணங்களின் வெளிப்பாடு அதிகமாக உள்ளது” என்பதை அறிந்து கொண்டு கற்க வல்லவர்கள். ஆனால், ஒரு வஸ்துவிற்கு குணங்களுடைய வெளிப்பாடு மட்டுமே உள்ளதா? மேன்மையும் அவசியம் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். வஸ்துவிற்குள்ள குணங்கள் எங்கு மிகுதியாக வெளிப்படுகிறதோ, அங்கு மட்டுமே அந்த வஸ்துவிற்கு ஏற்றம் உள்ளது; காரணம், ஒரு வஸ்துவிற்கு குணங்களால் அல்லவோ உயர்வு உள்ளது? (ஆழ்கடல் ஞாலத்துள்ளே வைட்டணவர்) - நீரும் நிழலும் அற்ற பூமியாக உள்ள ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோதிலும், நித்யஸூரிகளுடைய வரிசையில் சேர்த்துப்

படிக்கலாம்படியாக, அவன் விரும்பி வசிக்கும் திவ்யதேசங்களுடைய வேறுபாடை அறிபவர்கள், படிக்கப்படுவார்கள்.

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 88)

38. ஸ்வ வைச்வரூப்யேண ஸதா அநுபூதயா அபி அபூர்வவத் விஸ்மயம்
ஆததாநயா

குணேந ரூபேண விலாஸ சேஷ்டிதை: ஸதா தவ ஏவா உசிதயா தவ ஸ்ரீயா

பொருள் - தனது ஸ்வரூப நிலையுடன் எப்போதும் அனுபவிக்கப்பட்டபோதிலும், குணங்களாலும் வடிவழகாலும் அழகான செயல்களாலும் எப்போதும் புதிதாக உள்ளது போன்று வியப்பை அளிக்கவல்லவள்; பரம் முதலான அனைத்து நிலைகளிலும் உனக்கு ஏற்றவளாக, உனது செல்வமாக உள்ளவள், ...

அவதாரிகை - இதில், பிராட்டியினுடைய நிரதிசய போக்யதையையும், “உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப்பாவை” என்கிறபடியே அவனுக்கேயாயிருக்கிற இருப்பையும் அனுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - இந்த ச்லோகத்தில், பெரியபிராட்டியாரின் எல்லையற்ற இனிமையையும், திருவாய்மொழி (10-1-6) – உனக்கு ஏற்கும் கோலமலர்ப்பாவை - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுக்காகவே என்றுள்ள அவளுடைய இருப்பையும் அனுபவிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸ்வவைச்வ ரூப்யேண ஸதாநுபூதயா அபி) ஸர்வ சக்தியான தேவர், ஸர்வவிக்ரஹத்தாலும், ஸர்வகாலமும், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அனுபவியாநின்றாலும், பிராட்டியினுடைய போக்யதையைப் பரிச்சேதிக்கப் போகாது. ஸௌபரியைப்போலே அநேக விக்ரஹத்தைப் பரிக்ரஹித்தாலும் முடியாது. “பர்யாயேண ப்ரஸுப்தச்ச” என்கிறபடியே, ப்ரகாரங்கள் அநேகமானலும் முடியாது. (அபூர்வவத் விஸ்மயமாததாநயா) நித்யாபூர்வம்போலே ஆச்சர்யாவஹமாயிருக்கும். “ஸ ஏகதா பவதி | த்விதா பவதி” என்று, நித்யஸூரிகள் தன் திறத்தில் படுமதெல்லாம் பிராட்டியைக் குறித்துத் தான் படும் என்கை. “பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில்” என்றும், “அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென் ஆராவமுதம்” என்றும் ஆழ்வார்களும், “ஸதா பச்யந்தி” என்று நித்யஸூரிகளும், நித்யாபூர்வதையாலே தேவர் திறத்தில் படுமதெல்லாம் தேவர் படும்படியாயினே பிராட்டி போக்யதை இருப்பது.

விளக்கம் - (ஸ்வவைச்வ ரூப்யேண ஸதாநுபூதயா அபி) - அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டுள்ள நீ, அனைத்து திருமேனிகளாலும், அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்து விதங்களிலும் அனுபவித்து நின்றாலும் கூட, பெரியபிராட்டியின் இனிமையை அளவிட இயலாது. ஸௌபரி முனிவன் போன்று பல திருமேனியை எடுத்தாலும் கூட இயலாது. ஸுந்தரகாண்டம் (38-21) – பர்யாயேண ப்ரஸுப்தச்ச - இவர் நன்றாக உறங்கினார் - என்பதற்கு ஏற்ப, மடியில் படுத்தல் என்பது போன்ற பல விதங்களிலும் கூட இயலாது. (அபூர்வவத் விஸ்மயமாததாநயா) - ஒவ்வொரு நாளும் புதியது போன்று, வியப்பை அளிக்கவல்லதாக உள்ளது. சாந். (7-26-2) – ஸ ஏகதா பவதி | த்விதா பவதி - ஒரு சரீரம், இரண்டு சரீரம் கொள்ளும் முக்தாத்மா - என்பதற்கு ஏற்ப, நித்யஸூரிகள் தன் விஷயத்தில், தன்னை அறிய எத்தனை முயற்சிகள் மேற்கொண்டுள்ளார்களோ, அந்த அளவிற்கு இவள் விஷயத்தில் இவன் படுகிறான். பெரியதிருமொழி (8-1-9) – பண்டு இவரைக் கண்டறிவது எவ்வூரில் – என்றும், திருவாய்மொழி (2-6-6) – அப்பொழுதைக்கு அப்பொழுதென் ஆராவமுதம் - என்றும் கூறுவது போன்று ஆழ்வார்களும், ருக்வேதம் –ஸதா பச்யந்தி – அவனை எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளனர் - என்று நித்யஸூரிகளும், உனது விஷயத்தில் மற்றவர்கள் அடைவது போன்று, நீ இவள் விஷயத்தில் படுவதாக அல்லவோ இவளுடைய இனிமை உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - உகப்பிப்பது எவ்வழியாலே? என்னில்; (குணேந ரூபேண விலாஸ சேஷ்டிதை:) வடிவழகாலும், சீலாதி குணங்களாலும். “ஸக்ருத் த்வத் ஆகார விலோகந ஆசயா” என்கிறபடியே, “ஈர்கின்ற குணங்களையுடையாய்” என்கிற குணங்களிலும், “உன் செய்கை நைவிக்கும்” என்கிற செயல்களிலும், அபியுத்தர் ஆழங்காற்படும்படி இருக்குமிறே அவன். இப்படி இவள் ஸ்வரூபாதிகளிலே அழுந்துகிறான். அவன் ஸ்வரூபத்தாலே அபரிச்சிந்நன்; இவள் போக்யதையாலே அபரிச்சிந்நை. (ஸதா தவைவோசிதயா) “துல்ய சீலவயோ வ்ருத்தாம்” என்றும், “உனக்கேற்கும் கோல மலர்ப்பாவை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தேவர் தமக்குத் தகுதியாயிருக்கும்வன். (ஸதா) என்று பரவ்யூஹ விபவ ரூபேண உண்டான ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் என்கிறது. “குணேந ரூபேண விலாஸ சேஷ்டிதைஸ் ஸதா தவைவோசிதயா” என்னவுமாம். (தவ ஸ்ரீயா) “விஷ்ணோ: ஸ்ரீ:” என்றும், “உன் திரு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அநந்யார்ஹையென்னுதல்; தேவர்க்கு ஸம்பத்தாயிருக்குமென்னுதல்.

விளக்கம் - எவ்விதம் மகிழும்படிச் செய்கிறாள்? (குணேந ரூபேண விலாஸ சேஷ்டிதை:) - தனது வடிவழகாலும், சீலம் போன்ற குணங்களாலும். ஸ்தோரரத்னம் (56) - ஸக்ருத் த்வத் ஆகார விலோகந ஆசயா - ஒருமுறை உனது திருமேனியைக் காணவேண்டும் என்னும் ஆசையால் - என்பதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (8-1-8) - ஈர்கின்ற குணங்களையுடையாய் - என்பதான குணங்களும், திருவாய்மொழி (5-10-2) - உன் செய்கை நைவிக்கும் - என்பதாக வியக்க வைக்கும் செயல்களிலும், தனது அடியார்கள் ஈடுபடும்படியாக அவன் உள்ளான். இவ்விதம் அவன் இவளுடைய ஸ்வரூபம் போன்றவற்றில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொள்கிறான். அவன் ஸ்வரூபத்தால் அளவிட இயலாதவன், இவள் தனது இனிமையால் அளவிட இயலாதவள். (ஸதா தவைவோசிதயா) - ஸுந்தரகாண்டம் (10-56) - துல்ய சீலவயோ வ்ருத்தாம் - ஒரே போன்றுள்ள குணங்கள் மற்றும் செயல்கள் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-10-6) - உனக்கேற்கும் கோல மலர்ப்பாவை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, உனக்கு அனைத்துவிதங்களிலும் தகுதியாக உள்ளாள். (ஸதா) - என்று பரவ்யூஹ விபவ ரூபங்களில் உள்ள அனைத்து நிலைகளிலும். “குணேந ரூபேண விலாஸ சேஷ்டிதைஸ் ஸதா தவைவோசிதயா” என்றும் கொள்ளலாம். (தவ) - ஸ்ரீவிபு. (1-8-17) - விஷ்ணோ: ஸ்ரீ: - விஷ்ணுவின் ஸ்ரீயாக உள்ளாள் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-10-2) - உன்

திரு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, உன்னை அல்லாமல் வேறு யாருக்கும் வசப்படாதவள் மற்றும் உன்னுடைய செல்வமாக உள்ளவள்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்